

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 339/2542

คำพิพากษาศาลฎีกาที่

ย่อ / หลักกฎหมาย

โจทก์และจำเลยทั้งเก้าต่างเป็นกรรมการสุขาภิบาลด้วยกันแต่เดิมเมื่อปี 2536 สุขาภิบาลว่าจ้างห้างหุ้นส่วนจำกัด ห.ให้ขุดลอกอ่างเก็บน้ำในเขตสุขาภิบาล ตกลงค่าจ้างเป็นเงิน 100,000 บาท แต่ยังไม่มีการจ่ายเงินจำนวนดังกล่าวเพราะมีเงื่อนไขว่า ในปีต่อไปหากห้างหุ้นส่วนจำกัด ห.ประมุลงานจากสุขาภิบาลได้ ห้างหุ้นส่วนจำกัด ห.ก็จะไม่รับเงินจำนวน 100,000 บาท ตามที่ตกลงจ้าง ต่อมาปี 2537 ห้างหุ้นส่วนจำกัด ว.ซึ่งมีโจทก์เป็นหุ้นส่วนผู้จัดการได้รับการว่าจ้างในกรณีพิเศษจากนายอำเภอประธานคณะกรรมการสุขาภิบาล ให้ก่อสร้างถนน ห้างหุ้นส่วนจำกัด ห.จึงไม่ได้รับงาน ทางคณะกรรมการสุขาภิบาลจะต้องจ่ายเงิน 100,000 บาท ให้แก่ห้างหุ้นส่วนจำกัด ห.การที่จำเลยทั้งเก้าเรียกร้องให้โจทก์จ่ายเงิน 100,000 บาท แก่ตน มิฉะนั้นโจทก์จะถูกร้องเรียนกล่าวหาต่อผู้ว่าราชการจังหวัดในเรื่องโจทก์ก่อสร้างถนนผิดไปจากสัญญา อันเป็นเหตุให้สัญญาดังกล่าวระงับและโจทก์ต้องถูกขับออกจากกรรมการสุขาภิบาล เมื่อปรากฏว่าโจทก์ต้องจ่ายเงินจำนวน 100,000 บาท ให้จำเลยทั้งเก้าไปโดยกลัวต่อการข่มขู่ของจำเลยทั้งเก้า ย่อมถือไม่ได้ว่าจำเลยทั้งเก้าใช้สิทธิโดยชอบ เพราะแม้ว่าโจทก์จะมีส่วนบกพร่องในการก่อสร้างถนนอันผิดไปจากสัญญา ก็เป็นเรื่องของผู้มีอำนาจหน้าที่ที่เกี่ยวข้องเป็นผู้ว่ากล่าว ส่วนจำเลยทั้งเก้าเป็นบุคคลภายนอกย่อมไม่มีสิทธิสอดเข้าเกี่ยวข้องโดยหวังผลประโยชน์เป็นที่ตั้ง การที่โจทก์ต้องจ่ายเงินให้จำเลยทั้งเก้าโดยกลัวต่อการข่มขู่ดังกล่าว การกระทำของจำเลยทั้งเก้าจึงเป็นการข่มขู่ใจโจทก์ให้ยอมให้ประโยชน์ในลักษณะที่เป็นทรัพย์สิน โดยขู่เชื้ญว่าจะทำอันตรายต่อชื่อเสียงของโจทก์ซึ่งครบถ้วนตามองค์ประกอบความผิดฐานกรรโชกแล้ว คู่บับย่อกฎีกาตัดสินเกี่ยวกับปัญหาข้อกฎหมายคำพิพากษาศาลฎีกาที่

คำพิพากษา

339/2542นายโกมินทร์ พิมพ์จันทร์โจทก์นายวิทยา จันทวีศิริรัตน์ กับพวกจำเลย ป.อ. ม. 337โจทก์และจำเลยทั้งเก้าต่างเป็นกรรมการสุขาภิบาลด้วยกันแต่เดิมเมื่อปี 2536 สุขาภิบาลว่าจ้างห้างหุ้นส่วนจำกัด ห.ให้ขุดลอกอ่างเก็บน้ำในเขตสุขาภิบาล ตกลงค่าจ้างเป็นเงิน 100,000 บาท แต่ยังไม่มีการจ่ายเงินจำนวนดังกล่าวเพราะมีเงื่อนไขว่า ในปีต่อไปหากห้างหุ้นส่วนจำกัด ห.ประมุลงานจากสุขาภิบาลได้ ห้างหุ้นส่วนจำกัด ห.ก็จะไม่รับเงินจำนวน 100,000 บาท ตามที่ตกลงจ้าง ต่อมาปี 2537 ห้างหุ้นส่วนจำกัด ว.ซึ่งมีโจทก์เป็นหุ้นส่วนผู้จัดการได้รับการว่าจ้างในกรณีพิเศษจากนายอำเภอประธานคณะกรรมการสุขาภิบาล ให้ก่อสร้างถนน ห้างหุ้นส่วนจำกัด ห.จึงไม่ได้รับงาน ทางคณะกรรมการสุขาภิบาลจะต้องจ่ายเงิน 100,000 บาท ให้แก่ห้างหุ้นส่วนจำกัด ห.การที่จำเลยทั้งเก้าเรียกร้องให้โจทก์จ่ายเงิน 100,000 บาท แก่ตน มิฉะนั้นโจทก์จะถูกร้องเรียนกล่าวหาต่อผู้ว่าราชการจังหวัดในเรื่องโจทก์ก่อสร้างถนนผิดไปจากสัญญา อันเป็นเหตุให้สัญญาดังกล่าวระงับ และโจทก์ต้องถูกขับออกจากกรรมการสุขาภิบาล เมื่อปรากฏว่าโจทก์ต้องจ่ายเงินจำนวน 100,000 บาท ให้จำเลยทั้งเก้าไปโดยกลัวต่อการข่มขู่ของจำเลยทั้งเก้า ย่อมถือไม่ได้ว่าจำเลยทั้งเก้าใช้สิทธิโดยชอบ เพราะแม้ว่าโจทก์จะมีส่วนบกพร่องในการก่อสร้าง

ถนนอันผิดไปจากสัญญา ก็เป็นเรื่องของผู้มีอำนาจหน้าที่ที่เกี่ยวข้องเป็นผู้ว่ากล่าว ส่วนจำเลยทั้ง
เก้าเป็นบุคคลภายนอกย่อมไม่มีสิทธิสอดเข้าเกี่ยวข้องโดยหวังผลประโยชน์เป็นที่ตั้ง การที่โจทก์
ต้องจ่ายเงินให้จำเลยทั้งเก้าโดยกลัวต่อการข่มขู่ดังกล่าว การกระทำของจำเลยทั้งเก้าจึงเป็นการ
ข่มขืนใจโจทก์ให้ยอมให้ประโยชน์ในลักษณะที่เป็นทรัพย์สิน โดยขู่เชื่อว่าจะทำอันตรายต่อ
ชื่อเสียงของโจทก์ซึ่งครบถ้วนตามองค์ประกอบความผิดฐานกรรโชกแล้ว(สุวัตร สุขเกษม-จริญ
หัตถกรรม-ชวลิต ธรรมธัช)ศาลจังหวัดอุบลราชธานี - นายอนันต์ ธรรมราชศาลอุทธรณ์ภาค ๑ -
นายสมิตร สุภาดุลย์แหล่งที่มาของผู้ช่วยผู้พิพากษาศาลฎีกาแผนกหมายเลขคดีดำศาลฎีกา
หมายเลขคดีดำศาลชั้นต้นหมายเลขคดีแดงศาลชั้นต้นหมายเลขคำพิพากษา:

องค์คณะ

สุวัตร สุขเกษม · จริญ หัตถกรรม · ชวลิต ธรรมธัช

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: thai-legal-corpus (CC-BY-4.0) ← deka.supremecourt.or.th ·
<https://www.thaideka.online/deka/339/2542>